

Že darování kostní dřeně bolí? Nesmysl, říká mladý muž

Václav Louda z Úherců na Plzeňsku pravidelně daruje krev, dva roky chodil na odběry plazmy a když ho kamarádka oslovila, jestli se zapíše do registru dárců kostní dřeně, neváhal.

Foto: Petr Eret, MAFRA

Podobný telefonát, jaký zažil Václav Louda z Úherců, většina lidí zapsaných v registru kostní dřeně nikdy nezažije. Reálně ji totiž daruje jen necelé procento z nich. On ale dostal šanci někomu zachránit život.

„Zavolali mi v listopadu, že mám vysokou shodu s pacientem, který transplantaci potřebuje a hned mě pozvali do Fakultní nemocnice v Plzni na vstupní konzultaci,“ vzpomíná osmadvacetiletý muž na nečekaný telefonát. Samotný odběr buněk nastal o několik měsíců později, loni v únoru.

„Bylo to v prvním týdnu letního semestru, takže jsem ve škole nic zásadního nezameškal,“ přiznává bývalý student Západočeské univer-

zity. Na výběr měl ze dvou možností. Odběr buněk klasicky v narkóze z kosti pánevní, nebo bez narkózy ze žíly pomocí separátoru, který krvetvorné buňky vyfiltruje z krve.

Jako delší odběr krve

„Vybral jsem si odběr přes žílu. Do nemocnice jsem nastoupil večer a druhý den jsem byl doma. Je to v podstatě stejné jako darovat krev. Jen s tím rozdílem, že jsem měl napíchlé obě ruce a trvalo to o něco déle. V mém případě tři a půl hodiny. Ale vůbec nic jsem na sobě nepocítoval,“ vysvětluje dárce a boří tak mýty, že dárcovství musí bolet. „Pět dní před odběrem jsem dostával injekce, po kterých se mi do krve vyplavilo více krvetvorných

buněk. Jinak to opravdu nic není,“ dodal stavební inženýr.

Bezbolestný a rychlý je také zápis do registru. Václava oslovila jeho kamarádka ze střední školy, která dělala v Plzni nábor do registru s názvem Zapiš se někomu do života. Požadavek, aby dárce byl zdravý a mladý, Václav splnil. Musel jen vypsat dotazník a dát vzorek krve.

Dřeň pro otce od rodiny

A kdo jeho dřeň dostal? „Dozvěděl jsem se jen to, že se jedná o muže z Čech, otce od rodiny. A že je to větší člověk a potřebuje hodně buněk. Měl jsem jich ale dostatek, takže jsme to zvládli za jeden den. Dárcovstvím se nijak nechlubím, skoro nikdo to neví. Stalo se mi ale, že

když na to přišla řeč, někteří se zděsili se a ptali se, jestli jsem normální,“ vzpomíná na negativní reakce. „Musím ale znovu opakovat, že dárcovství nebolí a nic horšího než odběr krve to není,“ uzavřel.

Václav Louda je jedním z 50 lidí v České republice, kterým byly krvetvorné buňky v loňském roce odebrány. Polovina byla pro naše pacienty, 25 pro zahraniční. „České buňky se nejčastěji vydaly na pomoc nemocným v Německu, USA a Velké Británii, nejdále pak cestovaly do Austrálie,“ přibližuje vedoucí lékařka koordinačního centra Jana Navrátilová. Naopak pro naše pacienty bylo ze zahraničí importováno 68 zásilek buněk, a to z nadpoloviční většiny z Německa. – **Valentýna Bílá**